

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלו" ומצוה
ללכת למלחמה, הרי אפי' אם זה לא מובן
ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה - אעפ"כ,
כשמתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות;

ראה ע"ד

ערב שבת קודש פ' רישב, א' דחנוכה, מבה"ח טבת
ה'תשס"ד

תצו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל שיחי
לרגל יום הולדתו כ"ב כסלו,
לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

1501 זמן הטלפון והוא
באזור 731-735
חלף

בס"ד.

ב"ה

3 דבר מלכות

הפיתוי של ה"רכוש גדול" לא יעבוד כעת! / משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו

7 זמן הגאולה

כשמתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות! / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

לפרסם את הניסים בזמננו / הוראות למעשה בפועל

11 ניצוצות של משיח

פתגם שהתקיים / קטעים ופתגמים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

"געוואלד געוואלד"!!! / שיחה בענין שלימות העם

14 כתי"ק - פרסום ראשון

כמה חלקים יש בספר התניא / צילום נדיר ממענה הרבי לשאלות המניחים

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לעילוי נשמת אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי הקבוצה, "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 718-735-6584

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

אודות המוזכר בהתועדות בענין המשה חומשי תורה וחמשה ספרי ההלים,

הקשורים עם אות ה"א שבצורה מרומזים ב' הקוין דמחדו"ס, "בפיך ובלבך

לעשותו", שבהתחלת התניא - אולי יש מקום להוסיף שגם ספר התניא מחולק

לחמשה חלקים: לקו"א, שעהיוה"א, אגה"ת, אגה"ק (לקו"א). ע"כ האגדות האז"ל!

אודות המבואר שמיד לאחריו סיום התניא בענין דשבת מתחילים "לקסוי אמרים"

ענין של בירורים הקשור עם עובדין דחול - להורות צריכים להמשיך קדושה

השבת גם בעובדין דחול, וכך לאחריו סיום החומש בענין "האחות והמופתים בו"

מתחילים "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" - להורות על המשכת אלקות

בבריאת שו"א,

עדין צריך ביאור מדוע הענין ד"מתכיפין החחלה להשלמה" (בפועל) הוא

רק בחומש (שבאוחו יום-שפח"ת - קורין "לכל האחות והמופתים בו", ו"בראשית

ברא בו"), משא"כ בלימוד התניא - לומדים בי"ה כסלו אודות ענין השבת, ורק

לפחרתו מתחילים מ"ספר לקוטי אמרים".

[ואף שי"ל שבפנימיות התורה אין לחשוש לענין ד"סלא ירגל בעם זו כו"ו",

עדיין צריך ביאור מדוע לא מתכיפין התחלה להשלמה בלימוד התניא מצד העילוי

דהמשכת קדושה השבת בעובדין דחול].

דרך אגב: ע"ד שנתבאר בענין סיום והחחלה חומש ותניא - אולי אפשר לומר

כן גם בסיום והתחלת התהלים: סיום התהלים הוא - "כל הנשמה תהלל י-ה", חכלית

השלימות דהילול להקב"ה כו". ומיד לאח"ז - "אשרי האיש אשר לא הלך בעצב

כו" - שלילה ענין בלתי רצוי, כלומר, מצריכים להמשיך את חכלית העילוי

ד"כל הנשמה תהלל י-ה" עד למקום החתוך כזה שיש צורך לשלול דבר בלתי רצוי.

ע"ד המשכת קדושה השבת בעובדין דחול, והמשכת אלקות בבריאת שו"א.

מדור הכתי"ק - פרסום ראשון מוקדש

לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר 'זאתם תהיו לי ממלכם כהנים וגוי קדוש'

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

הפיתוי של ה"רכוש גדול" לא יעבוד כעת!

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות" – ניגש אליו היצר-הרע בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך?! ● אבל יהודי לומד מטענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות שצריכים לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישוב בשלוה! ● ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות – אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו! ● תרגום חפשי משיחת ש"פ וישוב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"⁵ – ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישוב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך!?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיהי בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"⁶ כפי

⁵ = די לגלות.

⁶ פרש"י בפרשתנו לז, ב.

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם (מ)האמור לעיל² – (הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישוב בשלוה" ואודות טענת בני³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"⁴ העיקר לצאת מהגלות.⁵

וההוראה היא:

- (1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.
- (2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").
- (3) ברכות ט, סע"א ואילך.
- (4) לך טו, יד.
- (5) שם סכ"ז.

כמה חלקים יש בספר התניא ולמה לא מתכיפין סיום להתחלה

בבואנו מחג הגאולה י"ט-כ"ף כסלו, בו החלו ללמוד את ספר התניא בשיעורי החת"ת (כפי שמחולק לימות השנה), אנו מביאים צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ מקץ, זאת חנוכה ה'תשמ"ג – אודות המבואר בהתוועדות בענין סיום והתחלת התניא (קטע השיחה שהובא בצילום נדפס ב'התוועדות' תשמ"ג ח"ב ע' 749-50. המענה נעתק שם בשולי-הגליון)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

על שאלת המניחים "אולי יש מקום להוסיף שגם ספר התניא מחולק לחמשה חלקים", כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

צע"ג [=צריך עיון גדול] **הלקרות** לקונטרס אחרון **חלק! וכמו קו"א בשו"ע להש"ך** [=קונטרס אחרון בשולחן ערוך ל]בעל[השפתי כהן] **דמודגש שאינו חלק.**

בהמשך, על שאלת המניחים "עדיין צריך ביאור מדוע הענין ד"מתכיפין התחלה להשלמה" (בפועל) הוא רק בחומש, משא"כ בלימוד התניא", כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

[משא"כ] **בתושבע"פ שמנוסח ההדרן משמע שאין מתחילין כו'. ומעשה רב שאין מתחילין.**

המדור הקודם – וילחם מלחמת ה' וינצח – מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולא**ה ע"ה **בלוי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

שנגרם ע"י בקשת יעקב לישיב בשלוח, ומוטב יותר שתשאר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים – כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאַזט איינרעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות – אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת וי"ט: "ותחזינה עיינינו בשובך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי'", במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות – מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשובך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו – שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבשמה⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי הם כוונות אמיתיות – אבל אם מכוונים את

(7) שבת י, א.

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע' כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(9) זח"א רכה, א.

הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והובא ברד"ק¹¹, בשבלי הלקט¹², ברוקח¹³ וכו' – שיהודי צריך לתבוע את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיק הלשון בהלכה¹⁴ לתבוע, שהוא תבוע מתי כבר תבוא הגאולה¹⁵!

ועד שהחיד"א כותב¹⁶, שע"י עצם הקיוו והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזוהי ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישיב בשלוח":

היצר הרע (ה"קלוגינקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את

(10) מזמור יא.

(11) סוף שמואל ב.

(12) דין סדר ברכת המזון ס' קנז.

(13) הל' תפלה ס' שכב.

(14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה וכתב הרמב"ם).

(15) ראה "חי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.

(16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי.

אלא היות ואני רואה שהעסקנים אינם פועלים מאומה בזה, הם רק נקראים "יושב-ראש" ("טשערמאן"), "נשיא" או "מנהל", אך אינם פועלים מאומה, הם עושים רק מה שצריך כדי לצאת ידי חובת ה"בעלי-בתים", ובמילא כאשר הבעה"ב מביטים למזרח הוא נותן להם "ישר-כח" ואף הוא מביט למזרח, וכאשר הבעה"ב מביטים למערב הוא נותן להם "ישר-כח" וגם הוא מביט למערב, ויותר מזה הוא לא עושה כלום – לכן אני צריך לדבר על כך.

לשם מה זקוקים לעסקן אם לא כדי לדבר על "מיהו יהודי"?

מקיימים אסיפות ופגישות, ואיש לא מעלה על דעתו לדבר אודות "מיהו יהודי"!

ג. שאלתי מישוה: למה אינך מרעיש בענין גזירת "מיהו יהודי"? וענה לי שהוא עסוק ("ביזי")! – במה אתה עסוק? עונה הוא – בדברים יותר חשובים. שאלתי אותו: האם ישנם דברים יותר חשובים מ"מיהו יהודי"? אזי הוא הודה בעצמו שאכן אין דברים יותר חשובים מ"מיהו יהודי" – וא"כ מדוע אינך מדבר ע"ז? עונה הוא – זה לא "אקטואלי", או בנוסח אחר: זה לא "פופולרי"!!! ואח"כ הוא טוען: מדוע לדבר על ענין שבין כך אי אפשר לפעול בו מאומה? ומביא ראי' ממני – שאני הרי כבר מדבר על "מיהו יהודי" חדשים רבים ולא פעלתי מאומה, וא"כ מדוע עליו לבזבז את זמנו בדיבור ע"ז, מספיק שאני מבזבז את זמני!...

אבל בתורה ישנו דין "הוכח תוכיח את עמיתך"⁵ – "אפילו מאה פעמים"⁶ שעל עניני תורה צריכים להוכיח מאה פעמים – לא פעם אחת ואפי' לא שלשה פעמים, אשר בג' פעמים הוה חזקה, ע"פ תורה – זה דבר חזק, אעפ"כ הדין הוא שצריכים להוכיח לא ג' פעמים וגם לא ג' פעמים ג' ואף לא עשר פעמים ג' וגם לא שלשים פעמים ג' – אלא למרות שהוא הוכיח כבר 99 פעמים, עליו להמשיך ולהוכיח.

ויתירה מזו: אפי' כאשר בתוכחתו הראשונה לא היה חסר מאומה [שהרי אם ה' בה חסרון, הרי זה לא נקרא שהוא הוכיח אפי' פעם א'], והוא הוכיח 99 פעמים בשלימות, וזה ה' עד כדי הכאה כו' עם כל הענינים, והיו אלה "דברים היוצאים מן הלב" – בכל-זאת מוטל עליו החיוב ע"פ תורה להוכיח בפעם המאה – "מאה פעמים".

דיברתי על כך כמה פעמים, ורשמו זאת [.] אך בזה זה נשאר! לשם מה דיברתי אם לא כדי שיתקיים בפועל ה"הוכח תוכיח את עמיתך אפילו מאה פעמים"?!...

אלא שהיתה אצלי חקירה האם כוונת הגמרא היא עד "מאה פעמים" ולא יותר, או הכוונה גם יותר מ"מאה פעמים"... לפועל אינני סופר את השבתות שבהם דיברתי על כך ומתי כבר תגיע השבת המאה ("דער הונדערטער שבת") – אלא זוהי פשוט חקירה בנגלה האם הכוונה ב"אפילו מאה פעמים" היא רק ל"מאה פעמים" [פחות מ"מאה פעמים" בטח שזו לא הכוונה, אלא השאלה היא: האם אחד שכבר הוכיח "מאה פעמים" יכול כבר ללכת לישון (ואם הוא "מתמיד" – לשבת ללמוד), או שהכוונה אפילו ליותר מ"מאה פעמים"?

אבל כל החקירה הנ"ל היא רק ע"פ נגלה, ובפנימיות הענינים ברור שכל זמן שהענין לא נפעל, והוא יודע שהענין עדיין לא נפעל, עליו להמשיך הלאה עד שיפעל את הענין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב כ"א כסלו התשל"א - בלתי מוגה)

(6) ב"מ לא, א.

(5) קדושים יט, יז.

"געוואַלד געוואַלד"!!!

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. [.] בענין "מיהו יהודי" - רואים את כל הצרות הנובעות מכך שכותבים על גוי שהוא "יהודי", כדלהלן.

דובר כבר כמה פעמים על חידושו המופלא ("גוואַלדיקער אופטו") של הרמב"ם¹ בענין זה, המבוסס על שינוי בלשון הכתוב² "כי יסיר את בנך מאחרי", אומר הרמב"ם ש"ישראל הבא על העכו"ם מסיר אותו מלהיות אחרי ה". כלומר, שלוקחים אדם שה' יכול להיות יהודי והופכים אותו לגוי!!!

בדרך כלל אין מציאות כזו, כי מי שנולד יהודי - נשאר יהודי לנצח, איך שהוא רק יתנהג, "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"³, ולא ניתן לשנות זאת [ניתן להרוג אותו, אך גם אז רק גופו נהרג ונשמתו נשארת נשמה יהודית]. וכך גם מי שנולד גוי - נשאר גוי.

משא"כ יהודי שיש לו עסק עם אשה גוי', הוא גורם ש"יסיר את בנך מאחרי" - "מסיר אותו מלהיות אחרי הוי" - היתה צריכה לרדת לעולם נשמה יהודי' בגוף של יהודי, ובמקום זה הוא עשה - רחמנא-ליצלן - גוי, צורך ישראל, כמבואר בספרים מה יוצא מילדים כאלו - ההיפך הגמור מבטחון של יהודים!

כיצד מגיע כל זה? עי"ז שרוצים לומר על גוי שהוא יהודי, שדבר זה הוא היפך המציאות: כשם ששתים ועוד שתים הם לא חמש משום שהמציאות היא ששתים ועוד שתים הם ארבע, בדיוק כך לא ניתן לומר על גוי שהוא יהודי, כי גוי הוא גוי ולא יהודי!

ונמצא שבמקום שיתוסף עוד יהודי [שבזה הרי הם עוסקים בלהט - שיבוא עוד עולה ועוד מתיישב], נוסף עוד גוי ר"ל!

וכמדובר לעיל - אין פוצה פה ומצפצף! אף אחד לא אומר מילה על-כך, וכפי שאדמו"ד הזקן כותב בסוף אגרת הקודש: "געוואַלד געוואַלד"!!!

ב. [.] אבל ישנו ענין נוסף:

אין זה עניני לדבר על "מיהו יהודי", ישנם עסקנים בליובאוויטש, יש עסקנים בעולם, ומדוע אני הוא זה שצריך לדבר על "מיהו יהודי"?

ודוקא בשבת, בהתוועדות חסידית, ובכך לבטל את זמנם של הנוכחים; לולא זאת מסתמא הם היו אומרים תהלים, או אוכלים את ה"צ'ולנט", "קוגל" או מאכלים ערבים אחרים, ענינים של עונג שבת כמ"ש⁴ "וקראת לשבת עונג" שזה ע"י "יין ישן ובשר שמן" - וא"כ מדוע אני צריך לנצל את הזמן כדי לדבר על "מיהו יהודי"?

(3) סנהדרין מד, א.

(1) הל' איסור"ב פ"ב ה"ז.

(4) ישעי' צח, יג.

(2) ואתחנן ז, ד.

המענה (על טענת בנ"י), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות. ועד"ז אצל יעקב - שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), שצריכים לצעוק "דאַלאַי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שה' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, ה' בא היצר ושואל את השאלה ומתרצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאַלאַי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באָוואַרענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאַלאַי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך

צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמוכן אצל הנבדא למטה - "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') - התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה - "וישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים - ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" - הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) - "דבר ה' 17 זו הלכה"¹⁸ שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"¹⁹ (כמובן מזה שהגמרא אומרת²⁰ שני פירושים אלו על אותו פסוק - "דבר ה'").

ובפשטות - שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם - "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²¹, וישנו ה"רכוש גדול" - "כספם וזהבם

(17) עמוס ח, יב.

(18) שבת קלח, ב.

(19) שם.

(20) שם.

(21) כמ"ש ביצ"מ - בא י, ט.

הקב"ה בעצמו מתעסק בביטולו של המן שבכל דור

[. . .] ויה"ד שע"י הדיבור וההתעוררות דקבלת החלטות טובות להוסיף בהענינים האמורים באופן של נסים, מקבלים תיכף ומיד את השכר, במדתו של הקב"ה, מדה כנגד מדה וכמ"פ ככה, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה (הגדושה) והרחבה" – שנוסף עוד יותר בה"נסים" שבימינו אלה, "ימי נסים . . . לישראל":

לכל לראש – שעוד ברגעי הגלות האחרונים מבטל הקב"ה כל הענינים הבלתי-רצויים הדמן ובניו ובני בניו*,

– ופשיטא שאין מקום לפחד כו', כיון ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל".
(קטע משיחת ש"פ תרומה, ב' אדר ה'תשנ"א – מוגה)

מתוך הראשי-דברים של שיחה זו (בלתי מוגה):

* וע"ד גאולת פורים, שהקב"ה בעצמו ביטל את המן, עד"ז בנוגע להמן שבכל דור ודור, שהקב"ה בעצמו מתעסק בביטולו, ובביטול בניו ובני בניו, ועד שלא נשאר מהם שום מציאות [ההדגשה במקור].

פתגם שהתקיים

ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...
ולהעיר – שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אט אט קומט משיח!" – בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

. . . ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו – מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! – אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן!
אבל לאידך – מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(קטעים משיחת ש"פ וישב, כ"ף כסלו ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

המדרוקדש לענ"ר 'יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידוק "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

אתם²² כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות –
אהבה ויראה²³, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁴, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוי'שע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי'

(22) ישעי' ס, ט.

(23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך. ובכ"מ.

(24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

(25) פרש"י שופטים שם.

(26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.

המדרוקדש לענ"ר 'מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חוון – ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידוק "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם וננים שיחיו – לברכות עד בלי די

צדור איחולים ושפע ברכות

מערכת "יחי המלך" שמחה ומשתתפת בשמחת ידידנו היקרים והחשובים העומדים בראש התומכים בהדפסת והפצת שיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעניני גאולה ומשיח, רודפי צדקה וחסד בגופם, נפשם וממונם, בלב פתוח ובעין יפה

הרהי"ת ר' **מנחם מענדל הלוי ז"ל** מרת **נחמא פייגא שיי שג"לוב**

לרגל הכנס בנם יקירם התמים **מאיר שלמה הלוי שיי** לעול המצוות בשעטומי"צ

יה"ר שגדל להיות חייל אמיתי בצבא כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, וידו ממנו הוריו ומרזיו רוב נחת יהודי חסידי אמיתי – בתוך שאר כל יוצאי חלציהם, ויזכה להיות מ"היילי בית דוד" העומדים בשורה הראשונה לקבל פני כ"ק אד"ש משיח צדקנו – בגאולה האמיתית והשלימה, "נאו" ממש

לפרסם את הניסים בזמננו

[. .] ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא"¹ – ממילא אפילו אם-תימצי-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיוצא בזה) – הרי בימי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נס המלחמה ונס החנוכה (של פך השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהגמרא אומרת?² "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח . . אמרה מידת הדין לפני הקב"ה . . חזקי' עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחליו³) ולא אמר שירה לפנך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("האָט מען אַרויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-וכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כנ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לערוך התוועדויות חסידים [או לקרוא לזה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"⁴], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסיף והולך ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ח טבת ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידית)

(3) פרש"י שם.

(1) שבת כא, ב ובפרש"י.

(2) סנהדרין צד, א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיידנצ'ק**

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

כשמתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות!

- נערך על-ידי מערכת "יחי המלך" -

מלחמתם של החשמונאים עם היוונים היתה באופן של "גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים"¹ כו'.

ולכאורה צריך להבין: מכיון שהם היו חלשים ומעטים, מהי אם-כן הסברה לצאת למלחמה?

דהרי, ממה-נפשך: אם הם סומכים על הקב"ה שיעשה להם נס – צריכים להתפלל להקב"ה ולומר תהילים וכו', אבל לא לצאת למלחמה; ואם מצד דרך הטבע – הרי במצב כזה שהם חלשים ומעטים, אין טעם (ע"פ טבע) לצאת למלחמה. וא"כ לא מובן, מדוע מלכתחילה הם יצאו למלחמה?

ובאמת ישנה גם דרך אחרת, כפי שהי' ביציאת מצרים, שהקב"ה אמר "ואתם תחרישון"² – אף שהיו בידם כלי נשק, שהרי "וחמשים עלו בני" מארץ מצרים³, עד (כפי שמסופר במדרש⁴) שהיו ארבע כתות של יהודים שאחת מהם טענה שיש להלחם במצרים, וכיון שתורת אמת מספרת את-זה, מובן שלסברא זו הי' מקום, ואעפ"כ הקב"ה אמר להם "ואתם תחרישון";

אלא הענין הוא:

כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה – לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה – כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד – אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך צוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, שבת חנוכה, מבה"ח טבת ה'תשל"ו – בלתי מוגה)

(3) שם, יג ובפרש"י.

(1) מתוך נוסח ברכת "על הניסים" בחנוכה.

(4) מכילתא שם עה"פ.

(2) בשלח יד, יד.

“ביקש יעקב לישב בשלוה”

[. .] אע”פ שכאשר “ביקש יעקב לישב בשלוה”, נתמלאה בקשתו רק למשך זמן, ולא בתכלית השלימות, שהרי לא היתה הגאולה השלימה תיכף ומיד – הרי הסיבה לכך אינה אלא מפני שהתערבו ענינים צדדיים כו’, שכן, יעקב מצדו הי’ מוכן לגאולה השלימה לאחרי שסיים את עבודת הברורים בבית לבן, ואפילו לאחרי העיכוב ד”הילדים רכים גו” – הי’ מספיק עיכוב של שנים ספורות בלבד כדי להשלים את כל עבודת הברורים, כך שהיו יכולים לבוא מיד למצב ד”לישב בשלוה” בגאולה השלימה.

[ומה שהיתה צריכה להתקיים גזירת ברית בין הבתרים – הרי שאלה זו היא בתקפה גם בנוגע להמבואר שיעקב חשב שעשו נתברר כבר, ובמילא יכולים כבר ללכת לגאולה השלימה, דלכאורה, כיצד חשב כן כאשר ידע אודות גזירת ברית בין הבתרים! והמענה לזה – כפי שמבאר בעל הגאולה בתו”א שענין השעבוד יכול להיות גם ע”י העבודה דלימוד התורה: “בחומר דא ק”ו ובלבנים דא ליבון הלכתא כו””. וכן הוא בנוגע לגלותו זה – שאם ישנה איזו גזירה ח”י על ענין של שעבוד וגלות, יוצאים י”ח ע”י היגיעה בלימוד התורה, וזהו א’ מהטעמים על ההשתדלות בנוגע לקביעת עתים לתורה].

אלא שמסיבות שונות (כ”ב שנה שלא קיים מצות כיבוד אב, וכיו”ב) – “קפץ עליו רוגזו של יוסף”, וכתוצאה מזה – כללות הענין דגלות מצרים, וכל הגלויות שלאח”;

אמנם, בימינו אלו, לאחרי שכבר עברו ריבוי שנים מאז שאמרו בגמרא ש”כלו כל הקיצין”, ובפרט לאחרי הבטחתו של אדמו”ר האמצעי שכבר יצאו י”ח כל הענינים דחבלי משיח כו’, ועאכו”כ לאחרי דבריו של כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו שלא נשאר לנו אלא “לצחצח את הכפתורים”!... – הרי בודאי שיכולים לבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי’ שלימות הענין ד”לישב בשלוה”.

(משיחת ש”פ וישב, כ”א כסלו ה’תשמ”ה – בלתי מוגה)

רכושו וחפציו של נשיא דורנו ישמרו לעתיד-לבוא בבית המקדש

החילוק בין פ’ וישב לפ’ וישלח הוא: בפ’ וישלח מודגש שעדיין צריכים לשלוח שלוחים ולתקן את העולם, ועד כדי כך שצריכים להתעסק עם “ארצה שעיר שדה אדם” שזהו מקום תחתון. ויתירה מזו: מקום הפכי. וזהו המשך הפרשיות מוישלח לוישב: “וישב יעקב בארץ מגורי אביו”, ופרש”י “ביקש יעקב לישב בשלוה”, ועד לשלימות ענין ה”שלוה” לעתיד לבוא בגאולה האמיתית והשלימה.

ויה”ר שתומ”י נזכה “לישב בשלוה” בגאולה העתידה. ובפרט, לאחרי שנשיא דורנו העיד – ומעיד – שכבר צחצחו את הכפתורים, והיינו, שאפילו הכפתורים שהם טפל דטפל –

המשמשים רק את הבגד וטפלים אליו [וכידוע בינינו טומאה וטהרה ש”כל המחובר . . לטהור טהור”, שבזה מודגש עד כמה שהכתור טפל ובטל לבגד] והוא (הבגד) משמש את האדם ובטל אליו – גם הם מצוחצחים כבר, ועד ש”כלו כל הקיצין” כדברי הגמ’, ומכיון שהתורה אומרת כך הרי פסק-דין בתורה משנה מציאות – שנזכה תומ”י לביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים – במקום שבו בני”ה הם נשמות בגופים.

ואעפ”כ עדיין לא באה הגאולה, ואין לתלות זאת בכך שבנ”י לא חיכו מספיק – משום שכבר חיכו וחיכו (“מ’האָט שוין געוואָרט און געוואָרט און איבער-געוואָרט”), ומה שחסר הוא רק הרגע שלאחרי הרגע ההוא, שבו תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

וכבר ישנו ה”רכוש גדול” בתכלית השלימות, ומזה גופא שכבר עברו כמה שעות ביום זה והגאולה עדיין לא באה מוכח שמיתוסף ב”רכוש גדול” עוד יותר. אבל לאחרי כל זה, ידועים דברי המדדש שבני ישראל אומרים להקב”ה שהם מוותרים על כל ה”רכוש גדול” – העיקר לצאת רגע קודם מהגלות.

וכידוע המשל בזה, שהרכוש גדול הוא כמונח בקופסא והמפתח שלה ניתן לכאו”א מישראל, באופן כזה שהוא הבעה”ב היחידי וכשירצה יוכל לפותחה, ואינו צריך לשאול אף אחד, לא בשיבה של מעלה ולא בשיבה של מטה, להיותו הבעה”ב היחידי עלי’.

ויה”ר שהגאולה תהי’ כבר בעבר, ובמיוחד לאחרי שכבר קראו בתורה בפ’ וישלח והפטרתה, עד לסיום ההפטרה “והיתה לה’ המלוכה” – על כל אומות העולם המנויים לפני”ז, בגאולה האמיתית והשלימה.

וזה מודגש גם בסיום הפרשה, ששם מסופר באריכות אודות כל בני עשו ואלופיהם, שהסיבה לכך היא בכדי להדגיש את גדלותו של יעקב אבינו עליהם, כפרש”י, שגם בזה מודגש ש”והיתה לה’ המלוכה” על כל אומות העולם, ועד לסיום הפרשה שמהפכים אפילו את “אלוף מגדיאל” – “הוא רומי”, שמורה על רוממות דלעו”ז, וגם הוא נהפך (“מיני” ובי’ אבא לשדי’ בי’ נרגא”) לרוממות דקדושה, “והיתה לה’ המלוכה”.

ו”הקיצו ורננו שוכני עפר”, ועובדי’ הגר וכל צדיקי עולם בראשם, ונשיא דורנו בראשנו, וזוכים לגאולה האמיתית והשלימה מתאים לשמו יוסף יצחק, שנעשה “יוסיף אדני-שנית יד . . ומאיי הים” – קיבוץ גלויות. וכל זה מתוך שמחה וטוב לבב כשמו השני – “יצחק”.

וזוכים תומ”י לקבל את כל הענינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי-יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש, ואין הזמ”ג להארך בזה עתה. ולוקחים אותם תומ”י לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה”ק, ובביהמ”ק. וכידוע שבביהמ”ק היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם, וכ”ש שיהודי שעבודתו היא בבחינת כהן-גדול שלע”ל רכושו וחפציו יהיו בביהמ”ק.

והעיקר, שזוכים לכל-זה תומ”י “וארו עם ענני שמיא” לארצנו הקדושה, ולירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ותיכף ומיד ממש.

(קטע מר”ד מהתועדות ש”פ וישלח, י”ד כסלו ה’תנש”א – רשימת השומעים, בלתי מוגה)